

Prelatens brev (24/9 2017)

“Vad vill ni?” frågar Jesus ungdomarna. Om vi hjälper dem att växa upp som friska personer som har ett starkt hjärta kommer de att kunna höra hans kallelse: “Kom och se”

2017-09-24

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Efter de senaste månaderna då jag haft glädjen att träffa många av er,

skriver jag till er och har temat för nästa biskopssynod i tankarna. Den kommer att äga rum i Rom om ett år: “Ungdomar, tro och att urskilja kallelsen”. Som ni vet var ett viktigt ämne i den senaste generalkongressen det apostoliska arbetet med ungdomar^[1]. Jag skulle helt enkelt vilja uppmuntra er att tänka på hur vi kan göra mer i denna viktiga aspekt av vår kristna kallelse. Jag kommer dock inte att gå in på detaljer.

“Vad vill ni?” frågar Herren Johannes och Andreas första gången de talar med honom (Joh 1:38). Ungdomen är en tid då man ställer frågor. Det är den etapp då frågan “Vem vill jag vara?” står i centrum. För en kristen betyder den också: “Vem är jag kallad att vara?”. Det är frågan om kallelsen, i första hand frågan hur vi kan motsvara Guds kärlek. “Och du, käre ungdom, skrev påven Franciskus för två år sedan, har du

någon gång känt att den oändliga kärleken ser på dig och att den, bortom dina synder, begränsningar och misslyckanden, fortsätter att lita på dig och ser på ditt liv med hopp? Är du medveten om hur viktig du är för Gud som har gett dig allt för att han älskar dig?”.

Det finns många hinder idag som är komplexa ibland och som försvårar detta personliga möte med Guds kärlek. Men det finns också tecken på hopp. “Det är inte sant, sade Benedikt XVI, att ungdomar främst tänker på konsumtion och njutning. Det är inte sant att de är materialistiska och egoistiska. Det motsatta är sant: ungdomar längtar efter stora saker”^[2]. Detta stämmer in på många ungdomar som vill förbättra världen, även om det verkar krocka med många andras likgiltighet som “föråldras” av ett ständigt angrepp av konsumtion, nöjen, omedelbarhet och ytlighet. Det

är lätt att klaga över detta
förhållande men det är ännu svårare
att möta denna längtan efter stora
ting som ibland ligger dold i deras
hjärtan under ett lager av något som
kan likna likgiltighet. Lyckas vi få
dem att drömma om trons skönhet
och om att leva för andra? Jag ber
var och en av mina unga döttrar och
söner: vet du hur man gör för att få
dina vänner att drömma om Gud
som är Skönheten, Godheten,
Sanningen, den ende som kan stilla
hjärtats längtan efter lycka? Och vi
som inte är så unga till åldern men
försöker vara unga i hjärtat:
anstränger vi oss för att förstå deras
svårigheter och drömmar? Blir vi
unga som dem?

Den helige Josemaría gillade det
portugisiska uttrycket för ungdomar:
os novos. Vid ett tillfälle sade han:
“Var mycket ungdomliga allihop!
Förnya er! (...) Att förnya sig är att
föryngra sig, att vara nya på nytt, ha

en ny förmåga att ge sig”^[3]. För att uppmuntra många människor att ha stora drömmar om att ge sig till Gud och de andra är det nödvändigt att vi kristna anstränger oss för att leva så att vårt liv verkligen visar hur man blir som Jesus Kristus. Trots våra begränsningar kan vi med Guds hjälp så frid och glädje på den plats Herren vill att vi ska vara, oberoende av om det är i världens utkant eller i händelsernas mitt. Låt oss försöka att bibehålla och förstärka det unga sinne som Gud ger oss^[4]. Vårt stilla vittnesbörd av denna ungdomlighet i sinnet lämnar alltid spår hos andra som förr eller senare hjälper dem i deras liv.

Den helige Josemaría sade att föräldrarna ansvarar för 90 % av deras barns kallelse. Detta påstående gäller även för dem som på ett eller annat sätt är delaktiga i unga människors utbildning. Jag tänker nu på alla men främst på medarbetare

och supernumerarier och uppmuntrar er att tänka på om ni kan vara mer kreativa och generösa i ert deltagande i utbildningen av ungdomar (skolor, klubbar, etc). Jag råder er även till att framför allt tänka på ert eget hem. Tänk på om era barn är lyckliga över att tillhöra er familj eftersom de har föräldrar som lyssnar på dem och tar dem på allvar och som älskar dem som de är; som vågar ställa samma frågor som de; som hjälper dem att se sakers värde i det dagliga livet och den ansträngning det innebär att ta hand om en familj; som kan vara krävande mot dem, som vågar visa dem vad lidande och svaghet är, som är så närvarande i många människors liv, kanske med början i sin egen familj; som hjälper dem att *röra vid* Gud med sin fromhet, att vara "börens människor". Hjälp dem alltså att växa upp som friska personer som har ett starkt hjärta så att de kan höra Gud som säger till var och en av

dem, som han sade till Johannes och Andreas: “Kom och se” (Joh 1:39).

Med all min tillgivenhet välsignar jag er.

Er Fader

Rom, den 24 september 2017, vår Fru
av nåden

^[1] Pastoralt brev, 14 februari 2017, 17, 24-28, 31.

^[2] Benedikt XVI, Tal, 25 april 2005.

^[3] Den helige Josemaría, anteckningar från ett informellt samtal, 19 mars 1964.

^[4] Jfr Den helige Josemaría, *Plogfåran*, nr 79.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-24-9-2017/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-24-9-2017/) (2026-03-22)